Одного разу в Болоньї саме на П'яцца Маджоре побудували палац із морозива. Діти прибігали на площу з усіх кінців міста. Усім кортіло хоч лизнути його. Дах цього палацу був із збитих вершків, дим у комині з цукрової пудри, сам комин з варення. Все інше було з морозива: і двері, і стіни, і меблі.

Одне маля вчепилося за стіл і злизало всі чотири ніжки, так що стіл з тарілками (тарілки були з найкращого шоколадного морозива) повалився просто на нього.

Один поліцай помітив, що вікно палацу почало танути. Шибки були з полуничного морозива і, танучи, спливали рожевими струмками.

— Хутчіш сюди! — гукав поліцай.— Швидше лижіть!

І всі кинулись лизати ще швидше. Шкода, коли такі ласощі пропадають!

— Дайте мені крісло! — благала якась бабуся, що не могла проштовхатись крізь юрбу.— Оте крісло дуже зручне для кволої бабусі. Будь ласка, подайте мені його, оте з бильцями.

Один пожежник зглянувся над старенькою та й виніс їй морозивне крісло з кремом і фісташками, й раденька бабуся почала смоктати його бильця.

Ой, який же то був веселий день! До того ж лікарі зробили так, що ні в кого не болів живіт. Ще й тепер, коли діти просять другу порцію морозива, батьки кажуть зітхаючи:

— Ти, мабуть, з'їв би цілий морозивний палац, той, що в Болоньї стояв.